

I

На осемнайсет Теа вече беше твърде голяма да празнува рождения си ден. Ребека Босман навърши трийсет през декември и дори не го спомена: ето това се нарича изисканост.

Тя трепереше под завивките, все още в леглото, в тъмно-синьото утро. Леля ѝ и Корнелия се препираха за нещо в гостната, докато баща ѝ отместваше масата, за да освободи място за обичайната им закуска на килима. Те винаги започваха рождения ѝ ден, седнали на този килим. Неотменна традиция – преструваха се, че са на приключенско пътешествие и трябва да оцелеят с наличните провизии. Сега обаче това изглеждаше като жалка пародия, защото никой от тях не беше напуснал градските стени от години, а и какво против имаха масата? Беше хубава маса – следователно трябваше да я използват. Възрастните използват маси. Ако на Ребека ѝ се наложеше да изгърпи закуска за рождения си ден, тя със сигурност би предпочела да има маса.

Но Теа не можеше да сподели всичко това със семейството си. Щеше да види как леля ѝ се обръща обидено и сваля опърпаните гирлянди, които е закичила по огромните заскрежени прозорци; как баща ѝ свежда поглед към овехтелия килим; как Корнелия наблюдава безнадеждно малките пуферти*, които старателно е приготвяла цяла нощ. Теа не искаше да ги разочарова, но не знаеше как да се измъкне от ролята, в която я бяха поставили – тя беше тяхното общо дете. Днес можеше да празнува, че става жена, но в това семейство винаги всяка радост се преплиташе с нотка на страх, че нещо ще бъде изгубено.

* Пуферт (*Puffert*) – дебела палачинка, приготвена на тиган. – Б. р.

Ето, вече долавяше сладникавия аромат на храна, който се просмукваше под вратата ѝ. Пуфerti, които изписваха името ѝ, сякаш имаше опасност да го забрави. Задължителните бъркани яйца с кимион на Корнелия и горещи кифлички с масло, за да се стопли. Деликатесно масло от Делфт и глътка сладко вино за възрастните. Теа отметна завивките, но все още не успяваше да се самоубеди да стане, а мисълта за специалното масло изобщо не повдигаше духа ѝ. Можеше само да се надява, че ще получи билети за „Шоубург“*, за да гледа отново някоя постановка с Ребека Босман. А след това, когато пиесата свършеше, щеше да се промъкне при Валтер. Той беше единственото нещо на този свят, в състояние да я накара да излезе изпод завивките.

Скоро, помисли си Теа. Скоро ще бъдем заедно и всичко ще си дойде на мястото. Но засега: удължено и безинтересно детство.

Едва събрала воля да си нахлузи пантофите и нощницата, докато се движеше бавно надолу по стълбите, за да не я чуят, Теа си наложи да бъде благодарна. Трябваше да се постарее да не ги разочарова. Прекомерният ентузиазъм на семейството ѝ за рождения ѝ ден никога не я беше дразнил преди, но имаше огромна разлика между детството и това да ставаш на осемнайсет. Трябваше да започнат да се отнасят към нея като към зрял човек. А може би тази година, за първи път в живота ѝ, някой щеше да ѝ поднесе подаръка, който най-много желаше – да ѝ разкрие нещо за майка ѝ, да ѝ разкаже история или поне случка от нейния живот! Да, добре известно е, че този беше най-тежкият ден в календара на семейство Брант. Да, преди осемнайсет години на тази дата Марин Брант беше починала в същата тази къща, дарявайки живот на Теа. Но има ли друг, за когото това да е толкова тежко, колкото за мен, мислеше си Теа, докато се придвижваше по плочите на коридора – за мен, която израснах без майка?

Всяка година те говореха за това – колко много е пораснала за дванайсет месеца, колко по-хубава или умна е станала,

* *Hollandsche Schouwburg* – Холандският театър, открит през 1892 г. в Амстердам. – Б. пр.

сякаш Теа всеки път беше чисто нов човек. Сякаш на осми януари, когато винаги беше студено и винаги синьо, тя се беше излюпила от яйце. Теа не искаше да слуша за себе си. За това си имаше огледало. На рождения си ден тя искаше да надзърне в миналото и да види майка си, да разбере коя е била и защо баща ѝ никога не говореше за нея. Защо като отговор на всичките си въпроси получаваше размяна на мрачни погледи и присвити устни. Тя се поколеба за миг, преди да влезе в гостната, спря се и облегна гръб на стената. Може би дори сега си говореха за Марин Брант.

Опитна в подслушването, Теа чакаше в сенките на коридора пред вратата с дъх, притаен с надежда.

Не. Спореха дали Лукас, котаракът, да носи празнична якичка за рожден ден.

– Неприятно му е, Корнелия – каза леля ѝ. – Виж го как гледа. Ще повърне върху килима.

– Но това я размива.

– Не и ако след това трябва да яде, седнала до купчинка повръщано.

Лукас – техният жълтоок бог на отпадъците, тяхната гигантска пухкава възглавничка със задни лапи, сякаш обути в чифт бежови панталони – измяука възмутено.

– Корнфлауър – намеси се бащата на Теа, – позволи на Лукас да присъства на закуска без официален тоалет. Само този път. Може би ще се облече за вечеря.

– Вие двамата нямате никакво чувство за тържественост – тросна се Корнелия. – На него му *харесва*.

Тези семейни разпри, тези гласове: Теа не познаваше почти нищо друго. Затвори очи. Някога обичаше да слуша Корнелия, леля си, баща си, да сяда в скутовете им или да се провесва на вратовете им, да бъде обожавана и галена, да я гушкат и да се закачат с нея. Но напоследък не това я интересуваше, не на техните вратове копнееше да се провеси. А този разговор дали огромният им котарак трябва да носи яка, или не, пробуди у нея неистово желание да бъде някъде другаде. Да се махне от

тях, да започне собствения си живот, защото никой от тях не знаеше какво е да си на осемнайсет.

Тя си пое дълбоко въздух, издиша, влезе. Сякаш едно цяло, те се обърнаха едновременно и очите им грейнаха. Лукас дотича при нея, грациозен въпреки теглото си. Хартиените гирлянди висяха по прозорците. Също като Теа всички от семейството бяха по нощници – още една неотменна традиция за рождените ѝ дни, – колко мъчително беше да видиш старите им тела. В интерес на истината леля ѝ изглеждаше относително добре на трийсет и седем, но баща ѝ беше на четиресет и една, а всеки мъж на четиресет и една трябва да е напълно облечен, преди да слезе на закуска. Корнелия имаше толкова широки бедра – не се ли срамуваше как прозира нощницата ѝ? Аз бих се срамувала, мислеше си Теа. Никога няма да позволя тялото ми да се отпусне така. И все пак те не са виновни. Корнелия винаги е казвала: „Остаряваш, бедрата ти наедряват и после умираш“. Но Теа щеше да бъде като Ребека, която още се побираше в дрехите, които беше носила на възрастта на Теа. Тайната, казваше Ребека, е да подминаваш много бързо пекарните. Корнелия никога не би се съгласила с подобно твърдение.

– Честит рожден ден, Чайниче*! – засия от радост Корнелия.

– Благодаря – отвърна Теа, като потръпна от обръщението. Тя гушна Лукас и отиде там, където всички се бяха събрали върху килима.

– Толкова си пораснала! – каза баща ѝ. – Кога ще спреш да растеш? Не успявам да те догоня.

– Тате, вече от две години съм същата височина.

Той я взе в обятията си и я задържа в дълга прегръдка.

– Ти си самото съвършенство.

– Тя е просто Теа – каза леля ѝ.

Теа срещна погледа на леля си и пусна Лукас. Винаги леля Нела беше тази, която възпираше баща ѝ, за да не прекалява с

* Заигравка с името Теа, което звучи като думата за чай на холандски – *thee*. – Б. р.

хвалбите. Винаги леля Нела беше тази, която намираше кусури.

– Хайде да похапнем – каза Корнелия. – Лукас, не....

Защото котаракът, без празнична якичка и без капка свян, вече държеше парче яйце в устата си. Той се скри в ъгъла. По принцип жителите на Амстердам не обичаха животни в домовете си – от страх, че отпечатъци от кални лапи ще загрозят безупречно излъсканите им подове, че изпражнения ще замърсят чистите им къщи, че мебелите ще бъдат съсипани. Но Лукас не се интересуваше от общоприетото мнение. Той беше съвършен по свой собствен начин и беше постоянна утеха за Теа.

– Най-лакомото същество на Херенхрахт – отбеляза леля Нела. – Не лови мишки, но с удоволствие си похапва от нашата закуска.

– Остави го на мира – каза Теа.

– Чайниче – обърна се към нея Корнелия, – заповядай. Това са пуфerti за рождения ти ден. – Поднесе ѝ малките палачинки, които изписваха ТЕА БРАНТ. – Има сироп от розова вода или ако искаш нещо по-пикантно с тях, за обяд съм приготвила заешко в пиперлив сос, ако предпочиташ от него сега...

– Не, не, благодаря.

Теа приседна с подвити крака на килима и напъха наведнъж няколко сладкиша в устата си.

– По-бавно! – сгълча я Корнелия. – Ото, кифличка с яйце и масло?

– Да, моля – отговори той. – Краката ми не могат да понесат килима, ще седна на стола, ако никой няма нищо против.

– Ти да не си на осемдесет – каза леля ѝ, но бащата на Теа се направи, че не чува.

Жените седнаха на килима. Теа се чувстваше нелепо и се радваше, че никой от улицата не може да я види.

– Глътка вино за теб? – попита я леля Нела.

Изненадана, Теа остави чинията си.

– Наистина ли?

– Ставаш на осемнайсет. Вече не си дете. Заповядай.